

Lista kandydatów na członków Kolegium Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu

1. Sławomir Ryszard Cenckiewicz, dr hab. - ur. 20 lipca 1971 r. w Gdyni. Historyk i publicysta, wykładowca akademicki, profesor WSKSiM w Toruniu. Syn Janiny z domu Kubiak i Ryszarda Cenckiewicza. Jest absolwentem Instytutu Historii Uniwersytetu Gdańskiego. W 1997 r. obronił pracę magisterską pod kierunkiem prof. Romana Wapińskiego na podstawie rozprawy pt. *Geneza opozycji lewicowo-liberalnej w PRL (1956-1968)* (praca obroniona z wyróżnieniem rektora). W styczniu 2003 r. w Instytucie Historii Uniwersytetu Gdańskiego obronił pracę doktorską na podstawie rozprawy pt. *Tadeusz Katelbach (1897-1977). Biografia polityczna* (promotorem był prof. Roman Wapiński). W latach 2003-2006 był adiunktem w Instytucie Historii Uniwersytetu Gdańskiego. W okresie 2001-2006 był pracownikiem Oddziałowego Biura Edukacji Publicznej Instytutu Pamięci Narodowej w Gdańsku. Od lipca do listopada 2006 r. pracował w Biurze Udostępniania i Archiwizacji Dokumentów Instytutu Pamięci Narodowej w Warszawie. W lutym 2007 r. objął stanowisko Naczelnika w Oddziałowym Biurze Edukacji Publicznej Instytutu Pamięci Narodowej w Gdańsku, które pełnił do września 2008 r. W pracy naukowej specjalizuje się w dziejach Ludowego Wojska Polskiego, komunistycznych tajnych służb, polskiej emigracji politycznej, Polonii amerykańskiej, oporu i ruchu antykomunistycznego w PRL. Prowadził badania naukowe w Anglii i Stanach Zjednoczonych. Był dwukrotnym stypendystą Polonia Aid Foundation Trust w Londynie (w 2000 i 2004 r.). W 2000 r. otrzymał grant Fundacji Kościuszkowskiej w Nowym Jorku. W latach 2005-2007 był stypendystą Free Speech Foundation w Chicago. W latach 2003-2005 był sekretarzem redakcji rocznika naukowego „Niepodległość (w Warszawie). Od 1999 r. jest również członkiem Rady Porozumiewawczej Badań nad Polonią. Jest autorem około 200 publikacji naukowych, popularnonaukowych i źródłowych. Opublikował wiele książek, m.in. *Oczami bezpieki. Szkice i materiały z dziejów aparatu bezpieczeństwa PRL*, Kraków 2004, Wydawnictwo „Arcana” (wyróżniona II nagrodą w Konkursie Literackim im.

Józefa Mackiewicza w 2005 r. oraz wyróżnieniem w Konkursie Literackim im. Brutusa w 2005 r.), *Tadeusz Katelbach (1897-1977). Biografia polityczna*, Warszawa 2005, Wydawnictwo LTW (Nagroda im. Jerzego Łojka w 2006 r.), *SB a Lech Wałęsa. Przyczynek do biografii*, Gdańsk-Kraków-Warszawa 2008 (wspólnie z P. Gontarczykiem, za którą redakcja „Gazety Polskiej” przyznała tytuł Człowieka Roku 2008), *Sprawa Lecha Wałęsy*, Poznań 2008 oraz *Śladami bezpieczeństwa i partii. Studia. Źródła*. Publicystyka, Łomianki 2009; *Gdański Grudzień '70*, Gdańsk-Warszawa 2009, *Anna Solidarność. Życie i działalność Anny Walentynowicz na tle epoki (1929-2010)*, Poznań 2010, *Długie ramię Moskwy. Wywiad wojskowy Polski Ludowej 1943-1991 (wprowadzenie do syntezy)*, Poznań 2011, *Atomowy szpieg. Ryszard Kukliński i wojna wywiadów*, Poznań 2014, *Lech Kaczyński. Biografia polityczna 1949-2005*, Poznań 2012 (współautor) i *Prezydent Lech Kaczyński (2005-2010)*, Warszawa 2016 (współautor). W dniu 22 lipca 2006 r. minister obrony narodowej Radosław Sikorski powołał Sławomira Cenckiewicza na stanowisko przewodniczącego Komisji ds. Likwidacji Wojskowych Służb Informacyjnych. Funkcję tę pełnił do dnia 30 października 2006 r. W tym czasie pełnił też funkcję doradcy wiceministra obrony narodowej Antoniego Macierewicza - Pełnomocnika ds. organizacji Służby Kontrwywiadu Wojskowego. W dniu 5 stycznia 2016 r. minister obrony narodowej Antoni Macierewicz powołał S. Cenckiewicza na stanowisko dyrektora CAW i Pełnomocnika MON ds. Reformy Archiwów Państwowych. 4 czerwca br. Sławomir Cenckiewicz został dyrektorem Wojskowego Biura Historycznego im. Gen. K. Sosnkowskiego. W 2007 r. prezydent Lech Kaczyński przyznał Sławomirowi Cenckiewiczowi Srebrny Krzyż Zasługi.

Kandydat zgłoszony przez posłów Klubu Parlamentarnego Prawo i Sprawiedliwość.

Przedstawiciel wnioskodawców – poseł Arkadiusz Mularczyk.

2. Ludwik Dorn – ur. 5 czerwca 1954 roku w Warszawie. Ukończył Liceum Ogólnokształcące im. Reytana w Warszawie. W 1978 skończył z tytułem magistra studia w Instytucie Socjologii Uniwersytetu Warszawskiego. W latach osiemdziesiątych i dziewięćdziesiątych zajmował się tłumaczeniem angielskojęzycznych powieści szpiegowskich (Johna Le Carre i Lena Deightona). Jest autorem szeregu esejów i drobniejszych publikacji w mediach papierowych i elektronicznych. Popęłnił również książkę dla dzieci: *O śpiochu-tłuściochu i psie Sabie* oraz poetycki tomik „Zdrzutki”. Poemat dla dzieci jego autorstwa „Senne przygody śpiocha-tłuściocha” uzyskał wyróżnienie w ogólnopolskim konkursie na poezję dla dzieci. Ludwik Dorn wydał dwie książki polityczne w formie wywiadów-rzek: „Rozrachunki i wyzwania (wspólnie z Amelią Łukasiak i Agnieszką Rybak) oraz „Anatomia Słabości” (wspólnie z Robertem Krasowskim).

Od 1976 roku zaangażowany był w działalność opozycyjną w PRL. Jest sygnatariuszem jednego z listów przeciwko zmianom w Konstytucji PRL w 1976 roku wprowadzającym, jako zasady konstytucyjne kierowniczą rolę partii komunistycznej i przyjaźń ze Związkiem Sowieckim. W 1976 roku uczestniczył w akcji pomocy represjonowanym robotnikom Ursusa i Radomia, a następnie został współpracownikiem Komitetu Obrony Robotników i Komitetu Samoobrony Społecznej „KOR”. Był współpracownikiem, a następnie członkiem redakcji podziemnego miesięcznika „Głos”. W latach 1980-1981 pracował w Ośrodku Badań Społecznych NSZZ „Solidarność” w regionie Mazowsze. Po wprowadzeniu stanu wojennego ukrywał się będąc ścigany listem gończym. Redagował miesięcznik „Głos” i tygodnik „Wiadomości” jak również kierował Centrum Badań i Analiz stanowiących podziemną kontynuację Ośrodka Badań Społecznych. W 1983 roku ujawnił się nie rezygnując z działalności konspiracyjnej. Od jesieni 1990 przez rok kierował Biurem Analiz w Kancelarii Prezydenta. Od 1990 roku był członkiem Porozumienia Centrum, by w 1992 roku zostać wiceprezesem tej partii. Był współzałożycielem partii Prawo i Sprawiedliwość a w latach 2001 – 2007 pełnił funkcję jej wiceprezesa. Od 2008 roku pozostaje bezpartyjny. W latach 1997-2015 był posłem na Sejm. W latach 2005-2007 sprawował funkcje ministra spraw wewnętrznych i administracji, wicepremiera oraz Marszałka Sejmu.

Kandydat zgłoszony przez posłów Klubu Parlamentarnego Platforma Obywatelska.

Przedstawiciel wnioskodawców – poseł Antoni Mężydło.

3. Jan Draus, prof. dr hab. – ur. 25 marca 1952 roku w Kolbuszowej. W latach 1971-1976 studiował historię na Uniwersytecie Jagiellońskim, gdzie w 1980 roku uzyskał tytuł doktora. Habilitował się w 1994 roku w Polskiej Akademii Nauk w Warszawie. Tytuł naukowy profesora nauk humanistycznych uzyskał w 2000 roku. Pracował w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Rzeszowie, Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, Wyższej Szkole Filozoficzno-Pedagogicznej „Ignatianum” w Krakowie (obecnie Akademia „Ignatianum”), a od 2001 roku w Uniwersytecie Rzeszowskim. W latach 2001-2012 pełnił funkcję rektora w Państwowej Wyższej Szkole Wschodnioeuropejskiej w Przemyślu. Redaktor naczelny „Studiów Rzeszowskich” (1995-2003). Członek Rady Naukowej Instytutu Historii Nauki PAN (1999-2006). Redaktor naczelny „Encyklopedii Rzeszowa” (1991, 2011). Autor ponad 250 publikacji naukowych z zakresu historii najnowszej oraz historii nauki i wychowania. Promotor 6 doktoratów, recenzent ponad 20 prac doktorskich i habilitacyjnych. Recenzent w przewodach profesorskich. Stypendysta wielu fundacji zagranicznych. W latach 1976-1980 działacz opozycji demokratycznej, a od 1980 roku NSZZ „Solidarność”. Przewodniczący Komisji Zakładowej NSZZ „S” przy WSP w Rzeszowie (1980-

1981), współpracownik podziemnej Regionalnej Komisji Wykonawczej NSZZ „Solidarność” w Rzeszowie (1982-1989). Członek Diecezjalnej Rady Kultury (1988-1992). Założyciel Komitetu Obywatelskiego w Rzeszowie (1989). Redaktor naczelny: kwartalnika społecznego „Ultimatum” (1988-1989), tygodnika „SAN” (1989-1990). Dyrektor i redaktor naczelny Polskiego Radia i Telewizji w Rzeszowie (1990-1993), wiceprezes Radia Rzeszów SA (1994-1998). W latach 1991-1993 był senatorem RP II Kadencji oraz wiceprzewodniczącym Delegacji Polski w Zgromadzeniu Parlamentarnym Rady Europy w Strasburgu. Członek Stowarzyszenia Dziennikarzy Polskich. W latach 1990-1999 był przewodniczącym Okręgowej Komisji Badania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Rzeszowie oraz członkiem Głównej Komisji Badania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Warszawie. Następnie był członkiem Kolegium Instytutu Pamięci Narodowej w Warszawie I i II kadencji (1999-2011). Laureat Nagrody Miasta Rzeszowa (1991). Honorowy Obywatel Przemysła (2012).

Kandydat zgłoszony przez posłów Klubu Parlamentarnego Prawo i Sprawiedliwość.

Przedstawiciel wnioskodawców – poseł Arkadiusz Mularczyk.

4. Piotr Franaszek, prof. dr hab. – Jego życiorys zawodowy związany jest od początku z Uniwersytetem Jagiellońskim. W 1979 r. uzyskał tytuł magistra na Wydziale Historycznym UJ, w 1988 r. stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie historii, zaś w 1996 r. stopień doktora habilitowanego z zakresu historii nowożytnej i nowoczesnej. W 2003 r. uzyskał tytuł profesora nauk humanistycznych. W grudniu 2013 r. został mianowany na stanowisko profesora zwyczajnego w Instytucie Historii Uniwersytetu Jagiellońskiego. Przynależność do szkoły historii gospodarczej profesor Heleny Madurowicz – Urbańskiej zdeterminowała pierwotny zakres jego zainteresowań badawczych, koncentrujących się głównie wokół dziejów społecznych i gospodarczych XIX i XX wieku. Jednocześnie od kilku lat prowadzi systematyczne badania nad problemem inwigilacji szkół wyższych, a zwłaszcza Uniwersytetu Jagiellońskiego przez Służbę Bezpieczeństwa w latach Polski Ludowej. Podjęcie tego kierunku badań wynikało z faktu powołania prof. Piotra Franaszka w listopadzie 2005 r., przez prof. Karola Musioła, rektora UJ na członka zespołu historyków ds. prowadzenia badań naukowych nad inwigilacją środowiska Uniwersytetu Jagiellońskiego przez SB. Z kolei w następnym roku został włączony w prace projektu: Instytut Pamięci Narodowej. Aparat bezpieczeństwa wobec środowisk twórczych, naukowych i dziennikarzy w latach 1944 – 1989. W jego ramach kierował zespołem prowadzącym badania dotyczące inwigilacji środowisk

naukowych i akademickich oraz postaw naukowców wobec władz komunistycznych. Projekt ten (choć w zmienionej formule) nadal jest kontynuowany z jego udziałem przez Instytut Pamięci Narodowej. Wynikiem dotychczasowych działań tej materii jest kilka prac zbiorowych, w tym trzy pod jego redakcją. W ramach przedmiotowych badań w 2012 r. opublikowano pracę jego autorstwa „Jagiellończyk”. Działania Służby Bezpieczeństwa wobec Uniwersytetu Jagiellońskiego w latach osiemdziesiątych XX w. Przez osiem edycji piastował funkcję przewodniczącego jury w konkursie im. Oskara Haleckiego „Książka Historyczna Roku” organizowanym przez Instytut Pamięci Narodowej, Telewizję Polską i Polskie Radio. Od kilku lat współpracuje również z oddziałami IPN w zakresie recenzowania wydawanych przez nie publikacji. W ramach współpracy międzynarodowej był członkiem kilku zespołów badawczych. W latach 2004 – 2008 był kierownikiem zespołu badawczego Instytutu Historii UJ w projekcie, realizowanym z ośmioma partnerami zagranicznymi w ramach 6 Programu Ramowego Marii Curie, zatytułowanym Unifying the European Experience: Historical Lessons of Pan – European Development. Jednym z efektów tego projektu jest opublikowana w ubiegłym roku dwutomowa historia gospodarcza Europy: The Cambridge Economic History of Modern Europe. Z kolei praca w międzynarodowym zespole badawczym, kierowanym przez prof. Alicję Teichową z Uniwersytetu w Cambridge, zaowocowała wydaniem w 2009 r. książki Gap in the Iron Curtain (jest jednym ze współredaktorów). Badania prowadzone w ramach tego zespołu, miały na celu ukazanie przepływu informacji i technologii pomiędzy krajami neutralnymi a komunistycznymi w Europie. Kilkakrotnie otrzymywał stypendia zagraniczne (m.in. Fundacji Kościuszkowskiej w Nowym Jorku, Fundacji Lanckorońskich z Brzezia, Uniwersytetu w Liege). Jest autorem ponad 120 prac naukowych, w tym 9 pozycji książkowych, kilkunastu prac popularno-naukowych oraz redaktorem 10 prac zespołowych. W latach 1999 – 2002 był wicedyrektorem Instytutu Historii UJ, a następnie (przez dwie kadencje, w latach 2002/03 – 2007/08) pełnił funkcję dyrektora Instytutu. Jest absolwentem podyplomowych studiów zarządzania organizowanych przez Polsko – Francuską Szkołę Zarządzania działającą na mocy porozumienia pomiędzy czterema wyższymi uczelniami Krakowa oraz Institut d’Administration des Entreprises de l’Universite de Lille [Dyplom polski i dyplom francuski (DESS C.A.A.E: Diplome d’ Etudes Superieures Specialisees – Certificat d’ Aptitude a l’ Administration des Entreprises)]. Od 2002 r. kieruje Zakładem Historii Gospodarczej i Społecznej w Instytucie Historii UJ. W latach 2003 – 2006 był członkiem Komitetu Nauk Historycznych PAN, jako przedstawiciel krakowskiego i rzeszowskiego środowiska historyków. Od 2007 r. współpracuje z Państwową Wyższą Szkołą Wschodnioeuropejską w Przemyślu.

Kandydat zgłoszony przez posłów Klubu Parlamentarnego Prawo i Sprawiedliwość.

Przedstawiciel wnioskodawców – poseł Arkadiusz Mularczyk.

5. Andrzej Friszke, prof. dr hab. – ur. 29 sierpnia 1956 roku. Odbył studia magisterskie na Wydziale Historycznym Uniwersytetu Warszawskiego (1979). W 1981 roku był redaktorem działu historycznego „Tygodnika Solidarność”, od 1982 roku działu historycznego miesięcznika „Więź” i członkiem kolegium pisma do chwili obecnej. Przed 1989 rokiem publikował również w wydawnictwach podziemnych i emigracyjnych, zwłaszcza w „Zeszytach Historycznych”. Od 1990 roku pracownik Instytutu Studiów Politycznych PAN w Zakładzie Najnowszej Historii Politycznej. Od 1994 doktor, od 2000 doktor habilitowany, od 2010 profesor, od 2009 kierownik Zakładu. Jest autorem prac dotyczących różnych aspektów historii PRL, zwłaszcza dziejów opozycji oraz emigracji politycznej. Od 1998 roku wykłada historię Polski XX wieku w Collegium Civitas. W latach 1999-2006 sprawował funkcję członka Kolegium Instytutu Pamięci Narodowej, od 2011 Rady IPN. Członek Rady Ośrodka „Karta”, Rady Muzeum Historii Polski i Kolegium Europejskiego Centrum Solidarności. Od 2000 roku pełni funkcję przewodniczącego Stowarzyszenia Archiwum Solidarności. W 2013 roku został wybrany na członka-korespondenta Polskiej Akademii Nauk. Za swoją pracę naukową otrzymał m. in. nagrody: „Odry” (1994), Polskiej Fundacji Kulturalnej w Londynie (1995), Nagrodę im. Jerzego Giedroycia (2000), nagrodę Wydziału I PAN (2008), nagrodę „Polityki” i nagrodę im K. Moczarskiego (2011), nagrodę im. Jana Długosza (2012), nagrodę Klio (2015). Jest autorem wielu prac w tym: *O kształt Niepodległej* (1989), *Opozycja polityczna w PRL 1945-1980* (1994), *Życie polityczne Emigracji* (1999), *Oaza na Kopernika. Klub Inteligencji Katolickiej 1957-1989* (1997), *Koło Posłów Znak w Sejmie PRL 1957-1976* (2002), *Polska. Losy państwa i narodu 1939-1989* (2003), *Przystosowanie i opór. Studia z dziejów PRL* (2008), *Anatomia buntu. Kuroń, Modzelewski i komandosi* (2010), *PRL wobec Kościoła. Akta 1970-1978* (2010), *Adam Ciołkosz – portret polskiego socjalisty* (2011), *Czas KOR-u. Jacek Kuroń a geneza Solidarności* (2011), *Rewolucja Solidarności 1980-1981* (2014), *Między wojną a więzieniem 1945-1953. Młoda inteligencja katolicka* (2015). Redaktor i współautor tomu *Solidarność podziemna 1981-1989* (2006) oraz wspólnie z A. Paczkowskim *Niepokorni. Relacje członków i współpracowników Komitetu Obrony Robotników* (2008). Był Promotorem 4 doktorantów.

Kandydat zgłoszony przez posłów Klubu Parlamentarnego Platforma Obywatelska.

Przedstawiciel wnioskodawców – poseł Rafał Grupański.

6. Bogdan Lis – ur. 11 listopada 1952 roku w Gdańsku. W 1969 ukończył przyzakładową Szkołę Mechanizatorów Sprzętu Przeladunkowego. Dodatkowo odbył rok studiów w Wyższej Szkole ATENEUM w Gdańsku. W latach 1970 – 1971 pracował w Porcie Gdańsk. Następnie, w latach 1972 – 1981 zatrudniony był w Zakładach Okrętowych Urządzeń Elektrycznych i Automatyki Elmor w Gdańsku. W latach 1978 – 1980 prowadził działalność w opozycji demokratycznej – współpracował z Komitetem Założycielskim Wolnych Związków Zawodowych Wybrzeża. Był organizatorem strajku Międzyzakładowego Komitetu Strajkowego NSZZ „Solidarność” w Elmorze w 1980 r. Następnie w sierpniu 1980 roku był Przewodniczącym Komitetu Strajkowego oraz wiceprzewodniczącym Prezydium Międzyzakładowego Komitetu Strajkowego w Stoczni Gdańskiej a w latach 1980-1981 wiceprzewodniczącym Krajowej Komisji Porozumiewawczej NSZZ „Solidarność”. Jest Sygnatariuszem Porozumień Sierpniowych. Od kwietnia 1982 r. do aresztowania w czerwcu 1984 r. był członkiem podziemnej Tymczasowej Komisji Koordynacyjnej NSZZ „Solidarność”, gdzie odpowiadał za koordynację współpracy z zagranicą. Został aresztowany w czerwcu 1984 roku, oskarżony o zdradę ojczyzny a następnie w 1985 roku skazany w procesie Gdańskim. Zwolniony 30 lipca 1986 r. na mocy amnestii. Od 1988 roku był członkiem komitetu Obywatelskiego przy przewodniczącym NSZZ „Solidarność”, był uczestnikiem obrad Okrągłego Stołu. W latach 1989 – 1991 zasiadał w Senacie I kadencji. Od roku 1990 do 1991 był wiceprzewodniczącym Komisji Zagranicznej. Poseł VI kadencji. W latach 2000 – 2007 pełnił funkcję Prezesa Fundacji Solidarności. Obecnie jest przedsiębiorcą. Postanowieniem prezydenta Lecha Kaczyńskiego z 28 sierpnia 2006 roku za wybitne zasługi w działalności na rzecz przemian demokratycznych w Polsce, za osiągnięcia w pracy zawodowej i społecznej, został odznaczony Krzyżem Wielkim Orderu Odrodzenia Polski.

Kandydat zgłoszony przez posłów Klubu Parlamentarnego Platforma Obywatelska.

Przedstawiciel wnioskodawców – poseł Andrzej Halicki.

7. Józef Marecki, prof. dr hab. – ur. 31 stycznia 1957 roku w Krośnie. Historyk, wykładowca na Uniwersytecie Papieskim Jana Pawła II w Krakowie oraz pracownik krakowskiego Oddziału Instytutu Pamięi Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu. Specjalista z zakresu archiwistyki i historii najnowszej. Zajmuje się problematyką związaną z szeroko rozumianym krajobrazem kulturowym Europy. Szczególnie bliskie mu są heraldyka, numizmatyka oraz weksylologia, falerystyka i symbolika chrześcijańska. Należy do wielu towarzystw naukowych w Polsce i za granicą. Kształcił się w Krośnie i Rzeszowie, gdzie ukończył Pedagogiczne Studium Techniczne (1979). Następnie rozpoczął studia na Wydziale Teologicznym

Papieskiej Akademii Teologicznej (obecnie Uniwersytet Papieski Jana Pawła II) w Krakowie (ukończone w 1986 r.), równolegle studiując na Wydziale Historii Kościoła (obecnie Wydział Historii i Dziedzictwa Kulturowego), gdzie także ukończył studia doktoranckie i się doktoryzował (1992). Habilitację z nauk humanistycznych w zakresie historii uzyskał w 2001 roku, w cztery lata później został profesorem UPJP II, a w 2011 roku uzyskał profesurę tytułarną. W 1986 roku otrzymał święcenia kapłańskie w Krakowie; po dwuletniej pracy duszpasterskiej w Stalowej Woli został skierowany do pracy naukowej. Od 1990 roku związany jest zawodowo z Wydziałem Historii i Dziedzictwa Kulturowego Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie jako wykładowca akademicki. Kolejno pracował jako asystent (1990-1994) i adiunkt (1995-2001) przy Katedrze Historii Kościoła w Czasach Najnowszych, a następnie został powołany na kierownika Katedry Archiwistyki i Nauk Pomocniczych, na którym to stanowisku pracuje do chwili obecnej. Ponadto od 2002 roku pracował jako kierownik Studium Archiwistycznego (2002-2008), Studium Archiwistyczno-Bibliotekoznawczego (od 2008) i Podyplomowych Studiów z Archiwistyki i Bibliotekoznawstwa (od 2008). Do chwili obecnej wypromował około 100 magistrów i licencjatów zawodowych oraz 5 doktorów. Ponadto prowadził wykłady na Uniwersytecie Śląskim, w Krakowskim Instytucie Rozwoju Edukacji oraz w Wyższych Seminariach Duchownych afiliowanych do UPJP II. Za działalność na polu dydaktycznym i organizacyjnym został odznaczony medalem KEN (2006) i kilkakrotnie wyróżnieniami rektora UPJP II. W 2006 roku podjął pracę w Oddziałowym Biurze Edukacji Publicznej Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu – jako główny specjalista, koncentrując swe badania na represjach wobec Kościoła katolickiego i innych związków wyznaniowych. Wspólnicjator edycji źródeł „Niezlomni” oraz redaktor serii wydawniczej „Kościoł w okowach”. W 2007 roku otrzymał nagrodę Prezesa IPN za działalność naukową. Oprócz powyższych angażuje się w działalność na polu archiwistycznym prowadząc wykłady z archiwistyki, organizując szkolenia dla archiwistów oraz aktywnie uczestnicząc w życiu tego środowiska. M. in. był członkiem Rady Naukowej przy Naczelnej Dyrekcji Archiwów Państwowych (z nominacji Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, 2009-2012), jest członkiem Zespołu Specjalistów do Spraw Archiwaliów przy Kościelnej Komisji Konkordatowej (nominacja w 2004) oraz członkiem Rady Naukowej przy Archiwum Kurii Metropolitalnej w Krakowie. Jest członkiem wielu towarzystw i instytucji naukowo-badawczych, m. in. Komisji Historycznej PAN – Oddział w Katowicach (od 2004 zastępca kierownika), Polskiego Towarzystwa Historycznego, Stowarzyszenia Archiwistów Polskich, Stowarzyszenia Archiwistów Kościelnych (wiceprezes 2004-2008 i prezes 2008-2012), Polskiego Towarzystwa Teologicznego (wiceprezes 1996-2008; kierownik Sekcji Historycznej 1992-1996, 2002-2016), Instytutu Badań Dziejów Kościelnych w Łucku (zastępca dyrektora od 2010). Współpracując z placówkami muzealnymi pełnił szereg funkcji doradczych i kierował radami naukowymi. W ostatnich miesiącach został powołany do Zespołu do Spraw Nagród w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów oraz do Rady Narodowego Programu Rozwoju

Humanistyki przy Ministrze Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Opublikował 32 monografie i zwarte edycje źródłowe, redagował 33 prace zbiorowe, opublikował blisko 190 artykułów naukowych w kraju i zagranicą, 70 haseł biograficznych, ponad 70 artykułów popularno-naukowych. Podczas konferencji i sesji naukowych wygłosił 206 referatów, w tym za granicą 22, a w kraju 31 na konferencjach międzynarodowych i 153 na ogólnopolskich. W dorobku posiada także 96 wystąpień popularyzatorskich, około 50 nagrań radiowych i telewizyjnych. Znany w środowisku harcerskim jako założyciel „niezależnego” Szczepu Harcerskiego Leśne Plemię w Stalowej Woli – Rozwadowie (1986) i duszpasterz harcerski, duchowy opiekun Sybiraków i środowisk kombatantów w Małopolsce.

Kandydat zgłoszony przez posłów Klubu Parlamentarnego Prawo i Sprawiedliwość.

Przedstawiciel wnioskodawców – poseł Arkadiusz Mularczyk.

8. Wojciech Jerzy Muszyński, dr – ur. 4 kwietnia 1972 r. w Warszawie. Absolwent Wydziału Historycznego UW z 1998 r. gdzie uzyskał tytuł magistra historii. W 2010 obronił rozprawę doktorską pod kierunkiem prof. Jana Żaryna. Od 2006 r. zatrudniony w Wydziale Badań Naukowych Oddziałowego Biura Edukacji Publicznej IPN w Warszawie. Współpracownik Kościuszko Chair of Polish Studies w The Institute of World Politics, Washington D.C. W latach 2006–2010 – członek Zespołu ds. Opiniowania Wniosków o Nadanie Odznaczeń za Działalność Opozycyjną w PRL w Kancelarii Prezydenta RP Lecha Kaczyńskiego. Od 2015 roku do dziś członek działającego w Kancelarii Prezydenta RP Andrzeja Dudy Zespołu ds. Opiniowania Wniosków o Nadanie Odznaczeń za Działalność Opozycyjną w PRL. Od 2007 r. do 2010 r. redaktor/współredaktor miesięcznego „Dodatku IPN do Niezależnej Gazety Polskiej” oraz „Nowego Państwa”. Członek zarządu Fundacji im. Janusza Kurtyki. Uhonorowany m.in. Medalem Pro Memoria w 2012 r. przez Urząd ds. Kombatantów oraz Medalem 70-lecia Narodowych Sił Zbrojnych w 2012, przez Związek Żołnierzy NSZ. Stypendysta Polonia Aid Foundation Trust w Londynie (PAFT). Tworzył jako biegły ekspertyzy naukowe w sprawach dotyczących sowieckich pomników „wdzięczności” w Warszawie (tzw. Czterech Śpiących przy Pl. Wileńskim oraz rzeźby żołnierzy sowieckich w Parku Skaryszewskim). Ponadto jest autorem ekspertyzy dla Komedy Miejskiej Policji w Przemysłu dotyczącej symboliki ukraińskich ruchów nacjonalistycznych w XX wieku po dzień dzisiejszy. Organizator konferencji naukowych: „Amnestie – drogi do zagłady czy »legalizacji” w 2010 roku, „Procesy polityczne lat 40. i 50. – zbrodnie w świetle prawa” w 2016 roku. Pod jego nadzorem merytorycznym były realizowane projekty: „Wyklęci do szkół” 2016 r. oraz produkcja filmu

dokumentalnego „Brygada” w reż. R. Mierzejewski – film otrzymał wyróżnienie na festiwalu filmów dokumentalnych „Niepokorni, Niezłomni, Wyklęci”, Gdynia, 2015 r. Twórca kilkudziesięciu monografii, opracowań oraz artykułów naukowych oraz o tematyce historycznej w tym m.in. dot. „Żołnierzy Niezłomnych”, działalności opozycyjnej w PRL, ruchu niepodległościowego i narodowego.

Kandydat zgłoszony przez posłów Klubu Poselskiego Kukiz 15 i Klubu Parlamentarnego Polskiego Stronnictwa Ludowego.

Przedstawiciel wnioskodawców – poseł Tomasz Rzymkowski.

9. Henryk Wujec – ur. 25 grudnia 1940 w Podlesiu. Jest absolwentem Wydziału Fizyki na Uniwersytecie Warszawskim, który ukończył w 1970 roku, a także absolwentem studiów podyplomowych na Politechnice Warszawskiej ukończonych w 1977 r. W 1962 roku został wpisany w poczet członków Klubu Inteligencji Katolickiej. Latem 1976 zaangażował się w pomoc represjonowanym za udział w wydarzeniach czerwca 1976 robotnikom z Ursusa. Następnie w latach 1976 - 1977 był współpracownikiem Komitetu Obrony Robotników, a w maju 1977 brał udział w głodówce w kościele św. Marcina w Warszawie. Od 1977 do 1981 był członkiem Komitetu Samoobrony Społecznej „KOR”, Został współzałożycielem Wolnych Związków Zawodowych, następnie w 1980 roku wstąpił do NSZZ „Solidarność”, w którym zasiadał we władzach mazowieckich i krajowych. Od 13 grudnia 1981 do września 1982 był internowany, następnie do 1984 i ponownie od czerwca do września 1986 więziony. W latach 1987–1988 był członkiem, a od 1988 do 1990 sekretarzem Komitetu Obywatelskiego przy przewodniczącym NSZZ „Solidarność” Lechu Wałęsie. W 1989 uczestniczył w obradach Okrągłego Stołu w zespole ds. pluralizmu związkowego. W kolejnych latach 1989–2001 był posłem na Sejm X, I, II i III kadencji z ramienia Obywatelskiego Klubu Parlamentarnego, Unii Demokratycznej, a następnie Unii Wolności. W 1990 był współzałożycielem Ruchu Obywatelskiego Akcji Demokratycznej. Podczas wykonywania mandatu posła zasiadał w Komisji Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej, a także Komisji Finansów Publicznych. W latach 1999 do 2000 w rządzie Jerzego Buzka zajmował stanowisko sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Po zakończeniu pracy w parlamencie, współpracował z Towarzystwem Inwestycji Społeczno-Ekonomicznych. W 2002 roku zasiadł w radzie konsultacyjnej Centrum Monitoringu Wolności Prasy Stowarzyszenia Dziennikarzy Polskich. Od 12 października 2010 do 5 sierpnia 2015 roku pełnił funkcję doradcy prezydenta RP Bronisława Komorowskiego ds. społecznych. W 2012 r. został powołany w skład Międzynarodowej Rady Oświecimskiej, a rok później w skład Rady Fundacji

Auschwitz-Birkenau. W 2014 był współzałożycielem Komitetu Obywatelskiego Solidarności z Ukrainą. Postanowieniem z 21 września 2006 został odznaczony przez prezydenta Lecha Kaczyńskiego Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski. W 2015 został odznaczony Odznaką Honorową za Zasługi dla Samorządu Terytorialnego.

Kandydat zgłoszony przez posłów Klubu Poselskiego Nowoczesna i Klubu Parlamentarnego Polskiego Stronnictwa Ludowego.

Przedstawiciel wnioskodawców – poseł Adam Szlapka.

10. Krzysztof Wyszowski – ur. 10 listopada 1947 roku w Mrągowie, syn Stefana Wyszowskiego i Krystyny z domu Nowakowskiej. Od roku 1954 uczęszczał do Szkoły Podstawowej w Olsztynie, którą ukończył w roku 1961, następnie podejmując dalszą naukę w Liceum Ogólnokształcącym nr 2 w Olsztynie. Po dwóch latach przerwał edukację i w wieku 16 lat podjął pracę jako robotnik fizyczny. W 1974 r. przeprowadził się do Gdańska, gdzie kontynuował pracę fizyczną jako stolarz. Zamieszkanie w Gdańsku wykorzystał do nawiązania kontaktu z redaktorem Jerzym Giedroyciem z Instytutu Literackiego w Paryżu, który przez tajnych kurierów przekazywał mu wydawnictwa „Kultury” i innych ośrodków emigracyjnych do dalszego rozpowszechniania m. in. w Warszawie i Krakowie. W tym też czasie, przez jego przyjaciela Tadeusza Kadenacego, wnuka najstarszej siostry Marszałka Józefa Piłsudskiego – Zofii Kadenacowej, nawiązał kontakt z Joanną Jaraczewską – wnuczką Marszałka, która przywiozła do Polski i przekazała mu pierwszy powielacz spirytusowy, na którym odbite zostały pierwsze wydawnictwa rodzącego się, od czasu tzw. protestu konstytucyjnego w 1975 roku, jawnego ruchu antykomunistycznego w Trójmieście (w ten sposób wszedł już na stałe w nurt tradycji piłsudczykowskiej jako obowiązku walki o niepodległość Polski). W tym czasie Służba Bezpieczeństwa PRL podjęła przeciwko niemu i współpracującym z nim jego bratu - Błażejowi Wyszowskiemu - Sprawę Operacyjnego Rozpracowania pod kryptonimem „Kanał”. Po powstaniu Komitetu Obrony Robotników włączył się w działalność tego środowiska, a w 1977 roku przystąpił do bezpośredniej współpracy z pismem Komitetu Samoobrony Społecznej „KOR” pod tytułem „Robotnik”. W kwietniu 1978 roku był współzałożycielem Komitetu Założycielskiego Wolnych Związków Zawodowych Wybrzeża. W latach 1979 – 1980 utworzył również wydawnictwo podziemne, które publikowało zarówno druki polityczne, najczęściej na użytek WZZ, a także książki historyczne oraz dzieła literatury pięknej – wszystkie, niewydane wcześniej w kraju dzieła Witolda Gombrowicza (za zgodą Jerzego Giedroycia). W sierpniu 1980 roku wziął udział w „Wielkim Strajku” w Stoczni Gdańskiej (jako osoba bezrobotna na skutek udziału w WZZ), gdzie dzięki własnym zasobom wydawniczym uruchomił druk dokumentów Międzyzakładowego Komitetu Strajkowego oraz ulotek strajkowych. Od dnia 23

sierpnia 1980 roku wchodził w skład redakcji „Strajkowego Biuletynu Informacyjnego SOLIDARNOŚĆ”, będąc autorem tego tytułu, którego użycie jako hasła dla całego ruchu niepodległościowego zaplanował jeszcze w 1978 roku. W 1981 roku pracował jako sekretarz redakcji „Tygodnika Solidarność”. 13 grudnia 1981 roku został aresztowany i umieszczony w więzieniu w Strzebielinku. W sierpniu 1982 roku wykorzystując pobyt w szpitalu uciekł z internowania, podejmując współpracę z podziemnym ruchem solidarnościowym. Po zatrzymaniu przez SB w dniu 22 lipca 1983 roku kontynuował tę współpracę aż do upadku komunizmu w 1989 roku. Jako bezpośredni obserwator obrad Okrągłego Stołu (ale nie ich uczestnik – uzyskał akredytację jako członek ekipy „Video – studio Gdańsk”), opublikował na łamach „Kultury” paryskiej krytyczną ocenę przebiegu i wyników „kontraktu”. Z tego też powodu odrzucił propozycję redaktora Tadeusza Mazowieckiego kontynuowania pracy sekretarza redakcji w odnowionym „Tygodniku Solidarność”. Wrócił do „Tygodnika” dopiero po powołaniu Jarosława Kaczyńskiego na stanowisko redaktora naczelnego pisma. W tym czasie za swe główne zadanie uznał obalenie prezydentury Wojciecha Jaruzelskiego. Dlatego, po przekazaniu mu przez jego rzecznika zgody Jaruzelskiego na „rezygnację z zajmowanego stanowiska”, namówił Lecha Wałęsę do podjęcia akcji na rzecz przyspieszonych wyborów prezydenckich. Jako członek sztabu wyborczego Lecha Wałęsy uczestniczył w tworzeniu programu politycznego, w którym jako „cel numer jeden” polskiej polityki zagranicznej przeforsował przystąpienie Polski do Sojuszu Północnoatlantyckiego. Po wygranej kampanii odrzucił propozycję Lecha Wałęsy, dotyczącą podjęcia pracy w jego Kancelarii i został doradcą premiera Jana Krzysztofa Bieleckiego. Po niedługim okresie współpracy złożył dymisję i podjął aktywność na rzecz jak najszybszego doprowadzenia do wyborów parlamentarnych. Po wyborach przyjął propozycję objęcia funkcji doradcy premiera Jana Olszewskiego. W roku 1992 aktywnie uczestniczył w działaniach na rzecz lustracji i dekomunizacji. Po obaleniu rządu Jana Olszewskiego powrócił do zawodu publicysty politycznego. W latach 1997 – 2000 podjął pracę przy tworzeniu raportu końcowego Komisji Likwidacyjnego RSW, a następnie w Polskiej Agencji Informacyjnej. Do przejścia na emeryturę w 2012 roku nadal, czasem na etacie, a czasem jako „wolny strzelec”, kontynuuje pracę publicystyczną. I temu zawodowi pozostał wierny do chwili obecnej.

Kandydat zgłoszony przez posłów Klubu Parlamentarnego Prawo i Sprawiedliwość.

Przedstawiciel wnioskodawców – poseł Arkadiusz Mularczyk.